

Sygn. akt III KK 433/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie M. W., R. K. i K. K. oskarżonych z art. 107 § 1 k.k.s i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 lipca 2018 r.,

kasacji, wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w O. oraz Naczelnika [...]

Urzędu Celno-Skarbowego w O. - na niekorzyść oskarżonych,

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M.W. został oskarżony o to, że będąc Prezesem Zarządu tj. osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe spółki H. sp. z o.o. z siedzibą

w O. poprzez swoje świadome działanie polegające na zawarciu umowy o dzierżawę powierzchni w lokalu S. przy ulicy P. [...] w S. celem organizowania w nim gier na automatach w dniu 19 października 2015 r. urządzał bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym tj. w ww. lokalu gry na automatach o nazwach G. o nr [...], F. o nr [...] oraz C. o nr [...], naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz w art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612 ze zm.), gdzie do popełnienia czynu doszło w okolicznościach wskazanych w recydywie skarbowej tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s.

R. K. został oskarżony o to, że poprzez zainstalowanie bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym tj. w lokalu S. przy ulicy P. [...] w S. automatów celem organizowania na nich gier, a także poprzez sprawowanie nad nimi nadzoru serwisowego w dniu 19 października 2015 r. urządzał w ww. lokalu gry na automatach G. o nr [...], F. o nr [...] oraz C. o nr [...], naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612 ze zm.) tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s.

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 19 października 2015 r. działając z pełnomocnictwa E. K. poprzez wcześniejsze zawarcie i zrealizowanie umowy ze spółką H. sp. z o.o. z siedzibą w O. na udostępnienie powierzchni w lokalu S. przy ulicy P. [...] w S. celem organizowania w nim gier na automatach bez wymaganego zezwolenia urządzał w ww. lokalu, tj. w miejscu do tego nieprzeznaczonym gry na automatach G. o nr [...], F. o nr [...] oraz C. o nr [...] naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612 ze zm.) tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2017 r., w sprawie II K [...], Sąd Rejonowy w S. uniewinnił wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzuconych im czynów i orzekł, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wywiódł prokurator i Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w O.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść M. W., R. K. K. K. i w oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 410 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w tym przede wszystkim tych, w jakich M. W., R. K. i K. K. organizowali i urządzali w dniu 19 października 2015 roku w barze S. przy ul. P. [...] w S. gry hazardowe na automatach, czyniąc to wbrew przepisom ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. 2015, poz. 1201) oraz bezkrytycznym przyjęciu, iż oskarżeni nie byli świadomi bezprawności swoich działań, z uwagi na brak jasnych i pewnych przepisów w zakresie tejże działalności oraz wynikający z tejże obrazę błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżeni M. W., R. K. i K. K. nie dopuścili się czynów zarzucanych im aktem oskarżenia, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonych dowodów i ustalonych na ich podstawie okoliczności prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w O. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucając mu -na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. - „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na błędnym ustaleniu, iż oskarżeni M. W., R. K. oraz K. K. nie popełnili zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw i w konsekwencji uniewinnienia ich od tych zarzutów, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów prowadzi do odmiennego wniosku”.

Podnosząc powyższe, skarżący domagał się uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w S. w całości i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt VII Ka [...], Sąd Okręgowy w O. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. W.,

R. K. i K. K. kwoty po 1008 zł (jeden tysiąc osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku kasacje wywiedli Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w O. oraz prokurator.

Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w O. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości, na niekorzyść M. W., R. K. i K. K. i zarzucił mu:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji błędną ocenę Sądu Okręgowego w O., iż oskarżeni pozostawali w - usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych - błędnym przekonaniu, że obejmuje ich okres przejściowy umożliwiający do dnia 1 lipca 2016 r. urządzanie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r., o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), a co za tym idzie, iż nie można oskarżonym przypisać odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201),

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 2 ust. 5, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201) polegające na uznaniu, iż zmienność ocen co do potrzeby notyfikacji stosownych przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej, jak też zmienność ocen co do wiążącej wykładni odnośnie bezprawności i karalności czynów polegających na prowadzeniu działalności dotyczącej gier na automatach poza miejscami dozwolonymi ustawą, w tym i zmienność ocen co do zakresu podmiotowego art. 4 ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015 r. ma wpływ na

stronę podmiotową czynów zarzucanych oskarżonym, a zatem, iż nie można oskarżonym w związku z powyższym przypisać odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie, na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201)”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, wniesionym przez prokuratora, zaskarżono wyrok sądu odwoławczego w całości (na niekorzyść wszystkich oskarżonych), kierując przeciwko niemu zarzut rażącej obrazę prawa procesowego, tj.:

„1. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów zawartych w apelacji prokuratora, takich jak w szczególności:

- zarzut wskazujący, że wbrew stanowisku przyjętem przez sąd I instancji, wszyscy trzech oskarżeni działali bez jakiegokolwiek zezwolenia oraz naruszając przepisy ustawy o grach hazardowych, nadto, że w chwili czynu mieli świadomość tych działań,

- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnej ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy w S., wbrew faktom oraz w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki oraz doświadczeniem życiowym;

2. art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na wadliwym sporządzeniu przez sąd odwoławczy uzasadnienia wyroku bowiem sąd ten nie ustosunkował się do wszystkich zarzutów oskarżyciela publicznego zawartych w apelacji w sytuacji, gdy okoliczności stanu faktycznego przedmiotowej sprawy oraz zakres szeroki stawianych zarzutów nie uzasadniają ograniczenia rozważań wyłącznie do kwestii winy”.

Powyższe uchybienia - w ocenie skarżącego - wskazują, że kontrola odwoławcza została przeprowadzona wadliwie, co skutkowało błędną aprobatą stanowiska sądu pierwszej instancji i utrzymaniem w mocy nieuzasadnionego uniewinnienia trzech oskarżonych.

W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w O. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione kasacje, z przyczyn wskazanych poniżej, musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego i przekazaniem sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Na wstępie należy wskazać, że niejasne są, zawarte w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, wywody na temat błędu, pod wpływem którego mieli działać oskarżeni. Z rozważań tych nie wynika bowiem, czy w ocenie instancji *ad quem* oskarżeni działali pod wpływem błędu, co do znamion czynu zabronionego, błędu co do okoliczności wyłączającej bezprawność czynu, czy też błędu co do karalności. Nie wyjaśniają tego ani ogólne uwagi poświęcone wszystkim rodzajom błędu uregulowanym w art. 10 k.k.s. (k. 519 v. - 520), ani też zamykająca część motywacyjną wyroku sądu odwoławczego niejasna konstatacja o treści: „odnosząc powyższe refleksje do wyrażonej wcześniej uwagi, iż przestępstwa określonego z art. 107 § 1 k.k.s. można dopuścić się jedynie z zamiarem umyślnym, a więc wskazującym, iż sprawcy zarzucanego aktem oskarżenia czynu chcieli go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia godzili się na to, wypada ocenić, iż oskarżeni pozostawali w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi, dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych, błędnym przekonaniu, że obejmuje ich okres przejściowy umożliwiający do 1 lipca 2016 r. urządzenie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy” (k. 521 v.). Brak stanowczego rozstrzygnięcia powyższej kwestii należy uznać za uchybienie o istotnym charakterze. Nie budzi bowiem wątpliwości, że punktem wyjścia dla oceny zasadności zarzutów apelacyjnych, kwestionujących stanowisko organu pierwszej instancji, że oskarżeni realizowali swoje zachowania pod wpływem „usprawiedliwionego przeświadczenia o braku bezprawności działania” o jakim stanowi art. 10 § 3 k.k. (k. 421 v.), winno być jednoznaczne przesądzenie, czy wskazany (ewentualny) błąd właśnie w ten sposób – z perspektywy prawa karnego skarbowego - winien być kwalifikowany. Bez

przesądzenia tej kwestii nie da się bowiem właściwie ocenić okoliczności, które miałyby na ów błąd wskazywać, nie mówiąc już o wyciągnięciu z tych ocen prawidłowych wniosków co do ich konsekwencji karnoprawnych. Sąd odwoławczy, jak już wcześniej wspomniano, w przedmiotowej kwestii jednoznacznego stanowiska jednak nie zajął, czego potwierdzeniem jest i fakt, że nie odniósł się do przytoczonej wyżej konkluzji organu *meriti* mimo, że art 10 § 3 k.k.s., na którym została ona oparta, nie dotyczy błędu co do prawa, ale błędu co do kontratypu.

Z zacytowanego wyżej fragmentu uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego oraz z zawartej na wstępie tegoż dokumentu konstatacji, iż „w realiach niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie dla oceny odpowiedzialności oskarżonych miało zagadnienie strony podmiotowej czynów zarzucanych oskarżonym, co słusznie podnosił Sąd I instancji” (k. 519) wynika nadto, że organ *ad quem* nie przywiązał należytej wagi do różnicy zachodzącej pomiędzy stroną podmiotową i winą. W konsekwencji tego przeoczył, że przyjęcie, iż sprawca działał pod wpływem błędu co do karalności nie wyklucza uznania, że zrealizował znamiona umyślnego czynu zabronionego, a to z uwagi na fakt, że błąd co do oceny prawnej czynu nie stanowi okoliczności wyłączającej zamiar, ale – w zależności od tego czy jest usprawiedliwiony czy też nie - okoliczność wyłączającą lub umniejszającą winę.

Ponadto należy wskazać na tę istotną okoliczność, że przeprowadzając kontrolę odwoławczą wywołaną apelacjami opartymi m.in. na zarzutach obrazy art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, organ *ad quem* nie dostrzegł, że konstatacja sądu pierwszej instancji, iż oskarżeni nie popełnili zarzucanych im przestępstw z uwagi na fakt, że działali w „usprawiedliwionym przeświadczeniu o braku bezprawności” ich zachowań nie została poprzedzona wyraźnym ustaleniem, że oskarżeni działali wbrew warunkom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm. - dalej ustawa o grach hazardowych) i wyczerpali znamiona czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. Nie budzi zaś wątpliwości, że dopiero po pozytywnym przesądzeniu, iż sprawca zrealizował znamiona czynu zabronionego otwiera się droga do prowadzenia rozważań na temat tego, czy działał on w warunkach błędu, a jeśli tak to jakiego rodzaju. Ani Sąd Rejonowy, ani kontrolujący jego orzeczenie Sąd Okręgowy nie

prowadziły jednak rozważań mających na celu wykazanie, jakich przepisów ustawy o grach hazardowych oskarżeni zobowiązani byli przestrzegać, a w konsekwencji i na temat tego, które ze wspomnianych przepisów swoim zachowaniem naruszyli. W uzasadnieniach orzeczeń obu sądów brak jest również jakichkolwiek uwag odnoszących się do kwestii wyczerpania przez oskarżonych pozostałych znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. Żaden z sądów nie wskazał np. co rozumie pod - użytym zarówno na gruncie powołanego przepisu, jak i w opisie zarzucanych oskarżonym czynów - pojęciem „urządza”.

Z powyższego względu, kwestionowana w obu apelacjach konstatacja sądu pierwszej instancji o działaniu oskarżonych „w usprawiedliwionym przeświadczeniu o braku bezprawności” ich zachowań, która w istotnym stopniu wyznaczyła treść wydanego przez ów sąd wyroku uniewinniającego, musi być oceniona jako teza, która nie została rzetelnie zweryfikowana w toku kontroli instancyjnej.

Zauważyć również trzeba, że podczas przeprowadzania kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy nie dostrzegł, że choć Sąd Rejonowy ustalił, że umowa dzierżawy powierzchni pomiędzy oskarżonym M.W. i K.K. reprezentującym firmę „S.”, która umożliwiła zainstalowanie automatów do gier w barze „S.”, została zawarta w dniu 31 maja 2015 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 2015 r. (k. 81 – 83, k. 419 v.), nie wyciągnął z tego żadnych wniosków. Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie zwrócił uwagi również na to, że w aktach sprawy znajdują się dokumenty, z których wynika, że gotówka z automatów do gier usytuowanych w barze „S.”, w tym również tych, które zostały wskazane w zarzutach aktu oskarżenia, była wybierana w dniach 27.06.2015 r., 27.07.2015 r., 29.08.2015 r., 28.09. 2015 r. W tych samych dniach płacony był również ustalony ww. umową czynsz dzierżawny (k. 40 - 43).

Wskazane wyżej okoliczności niewątpliwie uzasadniały powzięcie wątpliwości i nakazywały wnikliwe zbadanie, czy oskarżeni nie urządzali gier hazardowych w barze „S.” także w okresie poprzedzającym datę wskazaną w zarzutach aktu oskarżenia, a nade wszystko, czy nie czynili tego jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. 2015 r., poz. 1201), tj. przed 3 września 2015 r. Rozstrzygnięcie tego zagadnienia było zaś istotne nie tylko dla ustalenia, czy

oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., ale także - po pozytywnym przesądzeniu tej kwestii - dla oceny stanu ewentualnej nieświadomości oskarżonych co do karalności tych zachowań. Niewątpliwie bowiem inne okoliczności należy brać pod uwagę przy udzielaniu odpowiedzi na pytanie, czy pod wpływem wspomnianego błędu - wiązanego głównie z niejasnym brzmieniem art. 4 przedmiotowej noweli z dnia 12 czerwca 2015 r. - działała osoba, która urządzenie gier hazardowych rozpoczęła przed 3 września 2015 r., a inne, gdy rozstrzyga się ów dylemat w stosunku do osoby, która wspomnianym procederem zaczęła się trudnić dopiero od tej daty (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2018 r., III KK 392/17 oraz z dnia 18 maja 2018 r., III KK 419/17).

I choć żaden z zarzutów apelacyjnych bezpośrednio nie dotyczył powyższej kwestii, to sąd odwoławczy winien był dostrzec i zbadać te okoliczności z urzędu, zwłaszcza, że skarżący także z faktu urządzania przez oskarżonych gier hazardowych od dnia 3 września 2015 r. wyprowadzali wniosek, iż o braku świadomości bezprawności i karalności wskazanych w zarzutach zachowań, w przypadku oskarżonych, mowy być nie może.

Istotnym mankamentem przeprowadzonej w niniejszej sprawie kontroli odwoławczej było również i to, że sąd odwoławczy nie odniósł się do ważnego argumentu, sygnalizowanego w obu apelacjach, a który można sprowadzić do tezy, że sam fakt istnienia rozbieżności w orzecznictwie nie jest wystarczającą przesłanką do stwierdzenia, że sprawca działał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności lub karalności zachowań, których owe różnice zdań w judykaturze dotyczą. Kwestię tę należało poddać analizie już choćby z tej przyczyny, że podejmowanie zachowań sprzecznych z prawem z założeniem, iż wątpliwości interpretacyjne, jakie powstają na gruncie przepisów, które ich dotyczą, uchronią sprawcę przed odpowiedzialnością karną z uwagi na możliwość powołania się na działanie w warunkach błędu, z pewnością nie mogłoby zostać zakwalifikowane jako działanie w warunkach błędu co do karalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., III KK 331/17).

Konkludując należy stwierdzić, że w przedmiotowym postępowaniu kontrola odwoławcza została przeprowadzona wadliwie, z rażącą obrazą przepisów art. 433

§ 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., która wywarła istotny wpływ na treść orzeczenia organu *ad quem*.

Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy (hipotetyczny, zaś w odniesieniu do naruszenia przepisu prawa materialnego realny) wpływ tego uchybienia na treść wyroku sądu odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012, z. 10, poz. 107; W. Grzeszczyk, Kasacja w sprawach karnych, Warszawa 2001, s. 128 i n.). Taki stan rzeczy zaktualizował się w tej sprawie, a konsekwencją jego zaistnienia musiało być uchylene zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w O. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd odwoławczy, będąc związany wskazaniem i zapatrywaniami prawnymi Sądu Najwyższego (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k.) przeprowadzi rzetelną kontrolę odwoławczą i - w razie zaistnienia takiej potrzeby - swoje rozważania odzwierciedli w uzasadnieniu sporządzonym zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 457 § 3 k.p.k.

Z wszystkich wyżej omówionych powodów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku